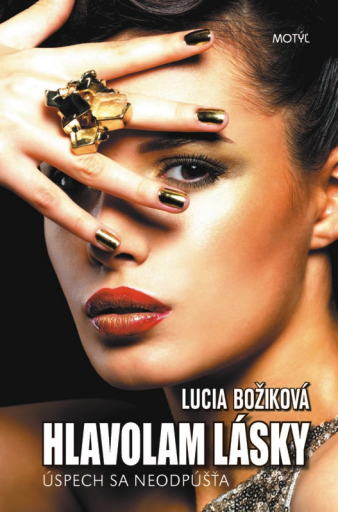

MOTÝL

LUCIA BOŽIKOVÁ

HLAVOLAM LÁSKY

ÚSPECH SA NEODPÚŠŤA

HLAVOLAM LÁSKY

ÚSPECH SA NEODPÚŠŤA

LUCIA BOŽIKOVÁ

HLAVOLAM LÁSKY

ÚSPECH SA NEODPÚŠŤA

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

Copyright © Lucia Božíková 2015
Design © Motýľ design 2015
Cover photo © Valua Vitaly/shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2015

ISBN: 978-80-8164-051-3

S krikom som vybehla z bytu a on sa rozbehol za mnou. Mal v sebe dostatočnú dávku promile, ktorá by iného už dávno skolila, ale jemu sa neplietol jazyk a nohy ho poslúchali, aj keď nemuseli.

„Alena, kam ideš?“

Dobehol ma a chytil za rameno. Snažil sa mi vytrhnúť kľúče od auta, ktoré som poctivo zovierala v dlani.

„Daj preč tie špinavé paprče a nechaj ma na pokoji,“ snažila som sa o direktívny tón, aj keď ten mi nikdy nešiel.

V zlomku sekundy som sa vytrhla a bežala k autu. Rýchlo som otvorila dvere a roztrasenou rukou som sa snažila naštartovať. Kľúč nie a nie vopchať do štartéra, keď sa približoval a chcel si prisadnúť. V poslednej chvíli som ho vystrčila z auta, šliapla som na plyn a mala som sto chutí zraziť ho. Zrámovala som niečo iné, ale v tej chvíli mi to bolo jedno. Revala som ako malé dieťa a hlavou som trieskala do volantu. Ani neviem, ako som odšoférovala na pohotovosť. Zazvonila som, schúlila som sa do kľbka a totálne som sa zosypala. Potrebovala som sa zbaviť všetkého hnusu z chlapa, ktorý ma dusil dlhé roky.

„Alena, to si zase ty? Koľký raz je to už tento mesiac?“ opýtala sa znechutene sestrička, mimochodom, moja známa.

Nezmohla som sa na slovo.

Nechala som sa poľutovať, hodila som sa jej okolo krku, a tak ma podoprela a odvliekla k službukonajúcemu lekárovi.

„Neviem, čo s tebou bude, dievča moje!“

Vždy mi hovorila dievča, a to mám tesne pred päťdesiatkou. Mnohí mi však nehádajú ani tridsať. V našej brandži je to prirodzené.

Posadila ma na stoličku, prikryla dekou, a hoci bol teplý letný večer, zo stresu som sa triasla ako osika. Keď ma zbadal lekár, iba zagúľal očami a povedal sestričke, nech mi odmeria tlak. Displej ukázal vysoké hodnoty – stoosemdesiatštyri na stodvadsať. Pichli mi injekciu, potom ďalší obľbovák, mne však bolo všetko jedno. Hľadala som dôvod, ako sa s ním rozviesť a konečne pretrhnúť všetky putá.

Sedela som tam asi hodinu. Vraj sa mám upokojiť, a potom môžem ísť domov. *Domov? Veď ja žiadny domov nemám!*

„Čo napíšeme tentoraz do záznamu?“ otočil sa ku mne lekár a prvýkrát počas dnešnej návštevy sa na mňa pozrel.

„Psychický kolaps z môjho manžela,“ vysypala som sebaisto.

„Pani Stachová, všetko sa utrasie a budete v poriadku. Môže po vás niekto prísť?“ opýtal sa neisto.

I. ČASŤ

TEREZA

1. kapitola

Sedela som na lavičke v parku a nemihla som ani brvou. Pozerala som sa na ňu s nemým úžasom a hltala každé jej slovo. Tak dôveryhodne dokázala prerozprávať, čo sa v ten večer stalo, a podať to tak autenticky, až som ostala zaskočená. Som hovorkyňou miestnej samosprávy, už dlhé roky ma živí hovorené slovo, ale sú chvíle, keď nemám slov. Toto bola jedna z nich. Nedokázala som jej prejaviť ľútosť ani ju povzbudiť či pohladkať po pleci, ako to mám vo zvyku v situáciách, ktoré si to vyžadujú.

Stretli sa nám pohľady, no po chvíli odvrátila zrak a zahľadela sa na šťastnú rodinu s dieťaťom.

„Mala som všetko, ale teraz nemám nič.“

„Prosiím ťa,“ chcela som jej dať najavo, že nič nie je také zlé, ako sa na prvý pohľad môže zdať, a každý problém je riešiteľný.

Zastavila ma skôr, ako som stihla zareagovať. Oči sa jej leskli a každú chvíľu som čakala, že sa psychicky zrúti v lone jesennej prírody, ktorá o to nestojí. Radšej som bola ticho a ústa som zavrela na sto zámkov. Nemala som to vo zvyku a často som mávala posledné slovo ja, ale v tejto situácii to nebolo vhodné.

„Chcela by som sa vrátiť do detských čias,“ šepkala potichu.

Zagúľala som očami, lebo som si bola istá, že sa na mňa nepozerá.

„... a začať odznova,“ dodala.

„Máš možnosť. Kde je napísané, že nemôžeš? Všetko závisí len od teba,“ vyliezlo zo mňa rozhodným tónom.

„Preklínam toho chrapúňa, kvôli ktorému som bola obyčajná nula. Načo mi je takýto život?!“ zúrila a vzlykala.

„Obviňovanie iných ti nepomôže, Ali. Všetko je iba v твоjich rukách,“ snažila som sa ju povzbudiť.

„Čo ty o tom môžeš vedieť?! Si ešte decko. Máš všetko, ale ja nemám nič!“ vyprskla zaujato.

„Decko, ktoré tu s tebou sedí a trpezlivo počúva tvoje výlevy,“ snažila som sa obhájiť. *Nenechám si predsa skákať po hlave.*

Od istého obdobia som sa vyhýbala negativizmu a pokúšala som sa ho vylúčiť zo svojho života. Stretnutie s mojou tetkou, ako som ju volala, nabralo spád, ktorý som však nečakala. Som úplne iná povaha. Nevieť, či je to výchovou, vplyvom iného prostredia alebo osobnosťou, ale v živote ma nič tak ľahko nerozhádže. Mám svoju rodinu, prácu, pokoru k všetkému pozemskému a iné priority ako väčšina ľudí. Nemala som náladu počúvať ju, ale musela som. Je to rodina a pre tú ste tu predsa vždy, keď vás potrebuje. Nezáleží na

tom, či k nej máte alebo nemáte citový vzťah a vidíte sa s ňou raz či dvakrát do roka. Rodina je pojem. To je fakt, ale nie za každú cenu a nie vtedy, keď zapíska a vy musíte tancovať.

Tetka čušala, ale slzy jej začali tiecť ako vodopád. Nemala vreckovku a z nejakého nepochopiteľného dôvodu som ju nemala ani ja, a tak sa rozhodla utrieť si nos rovno do listu. Chcelo sa mi smiať, ale musela som sa zdržať a s vážnou tvárou som čakala, čo bude ďalej.

„Musím ti to dopovedať, lebo sa zbláznim. Zадusím sa,“ utrúsila cez slzy.

Mala som pocit, že jej dvadsaťročné manželstvo je usporiadané a nie je v ňom žiadny chybný článok. Zdanie niekedy klame.

Otvorila som obe dlane a dala som jej jasne najavo, že môže pokračovať.

„Zavolała som kamarátke, ktorá po mňa neprišla, ale zadýchaná s obavou pribehla. Zobrala ma k sebe a bez akýchkoľvek zvedavých otázok ma na istý čas prichýlila. Na druhý deň som išla na políciu, „vypýtala“ si dvoch mužov zákona a v ich sprievode som sa išla zbaľiť k budúcemu exmanželovi. Stál vo dverách ako obarený a neveril vlastným očiam. Robil problémy, ale uniformovaní zakaždým zasiahli. Moja dospelá dcéra hádzala grimasy a mala zo všetkého zábavu. Tetovanie jej zdobilo obe ruky a piercingy sa jej hompálali v nose i na perách. Vedela som, že ju strácam, aj keď ona už bola dávno stratená a vplyv chrapúňa bol badateľný. Najhoršie na tom bolo, že otca nemala rada ani ona. Ostala však s ním.

Neopätovala mi jediný pohľad, dokonca ma neobjala. Vložila si do uší slúchadlá a tresla za sebou dverami na svojej izbe.

„Ak teraz odídeš, už sa nevracaj,“ povedal mi na rozlúčku a zavrel za mnou dvere.

Jeho slová pre mňa neznamenalí nič. Bola som pyšná sama na seba, že som konečne dokázala urobiť prvý krôčik k slobode. Chlapci v zelenom boli potrebné krovie, lebo môj budúci exmanžel mal násilnícke sklony a obávala som sa faciek či bitky.“

Nachvíľu sa odmlčala, ale keď sa nadýchla, vedela som, že jej monológ nebude mať konca kraja.

„Odišla som od chlapa, ktorý mi v živote nedal nič. Musím sa opraviť, nič duchovné či život povznášajúce. Nedomákal ma urobiť šťastnou ani počas jediného dňa nášho spolužitia. Úsmev som silila zakaždým, keď sa na mňa pozrel, o sexe a mojom dokonalom hereckom výkone nehovoriac. Zato ja som ho využívala statočne. Keď pípla jeho kreditka, tešila som sa ako malé dieťa. Z toho jediného som dokázala žiť. Naplňalo ma to.“

Zdvihla som obočie a nahodila typický výraz, keď mi niečo nie je po vôli. Som antimateriálny človek a nezmysly podobného typu mi vedia rozprúdiť krv v žilách.

„Alena, nemali ste ísť v tom období na dovolenku?“ opýkala som sa neisto.

Letmo sa usmiala a pokračovala.

„Mesiac som strávila u kamarátky. Dennodenne mi vyvolával. Písal esemesky a v nich vyznania, básne... nereagovala som. Na účte som mala posledné peniaze a jediné, čo ma zaujímalo, bolo nájsť si prácu. Mimo nášho regiónu na východnom Slovensku. Týždeň pred plánovanou dovolenkou ma prišiel prosiť. Odolala som. Dokonca mi priniesol lístky na jarný koncert Adele vo Viedni, na ktorý sme plánovali ísť

ešte spolu. Hodila som mu ich do ksichtu. Chladnokrvne, bez emócie. Prosíkal, nech sa vrátim, vraj bezo mňa nedokáže žiť a som jedinou ženou jeho života. Obyčajné slová do vetra, Tereza.“

Neprežívala najlepšie obdobie svojho života. Nepamätám si, či bola vôbec niekedy šťastná. Vedľa mňa sedelo obyčajné kľbko nervov, ktorého každodenným spoločníkom bola frustrácia.

Nepýtala som sa, nechala som ju hovoriť ďalej.

„Môj hlas, Tereza,“ jemne sa chytila za krk. „Hlas, ktorý miluje mnoho ľudí, on zatracoval a moja spevácka kariéra sa skončila skôr, ako sa mohla začať. Nikdy ma nepodporoval a závidel mi úspech, ktorý som zožala každým jedným vystúpením našej spoločnej kapely,“ vydýchla a na dlhú chvíľu ostalo hrobové ticho.

O tom, že má obrovský dar od Boha, nik nepochybuje. Len sa obávam, či ho tesne pred päťdesiatkou bude môcť ešte niekde naplno ukázať. V tomto veku sa kariéra nerozbíha, ale u niekoho sa pomaly končí. Obzvlášť, ak má ilúziu, že chce, aby jej najznámejší textári Slovenska skladali skladby ušité na mieru. Ani jedného však nepozná a ani jeden z nich nemá vedomie, že nejaká Alena vôbec existuje. Ako zdôraznila, už nemieni prespievavať piesne slávnych div, ako sú Mariah Carey či Whitney Houston. Dievča má sny, ale nemá „gule“ pohnúť sa vpred.

„Tereza, potrebujem od teba kontakt na dobrého právniku. Poznáš všetkých a každého. Máš skvelý flek, pomôžeš mi?“ prehovorila a konečne sa na mňa pozrela.

„Alena, ty si trúba, ešte si nepodala žiadosť o rozvod?“ hľadela som na ňu vyčítavo.

„Priorita bola práca, kašľala som na právniku,“ pokúsila sa z toho vykorčuľovať.

To bola celá ona. Nepohla ani prstom a čakala, že za ňu rýchlo a bez problémov všetko niekto vyrieši. Nedokázala uvažovať triezvo. Bola bohémkou a celý život čakala na zázrak.

„Vizitkár mám doma, večer ti cinknem. Mám známeho, je rozvodový právnik a celkom úspešný,“ hlesla som.

„Je aspoň fešák?“

„Potrebuješ sa rýchlo rozviesť alebo ho zbaľiť?“

„Okej, to bol len pokus o vtip.“

„Nevydarený, Alena. Radšej mi povedz, kde presne robíš, lebo cez tvoje inotaje v telefonátoch som to celkom dobre nepochopila,“ vyzvedala som.

„V jednej kozmeticknej firme u vás v meste,“ ticho pošepla.

„Ako sa volá?“ opýtala som sa so záujmom.

„To nie je podstatné,“ zvýšila hlas.

Nechápavo som sa na ňu pozrela.

„Tak to vyklop,“ nástojila som.

Keď mi povedala názov firmy, skoro som spadla na zadok. Zahmlilo sa mi pred očami a mala som pocit, že sa zdvihnem a nechám ju napospas osudu. *Nech sa učí, dievča!* Mám takmer o dvadsať rokov menej, ale mám pocit, že mám viac rozumu ako ona v dvoch životoch dokopy. Bola to prisilná káva. Nadýchla som sa a začala jej čistiť žalúdok.

„Preverila si si, čo je to za firmu? Vieš, aká je ich hlavná filozofia a ako s radosťou vyťahujú z ľudí peniaze?“

Pozerala sa na mňa ako na prízrak, ale išla som do nej.

„Si naivná a oni to využili. Prášková firma s množstvom nezmyselných produktov, ktoré máš natískať ľuďom a tvrdiť,

že im zabezpečia stopercentné zdravie?! Moja, spadla si z jahody? Firme, ako je táto, sa vyhýbam na kilometre, a keď niekto príde otravovať, v momente ho vypoklonkujem. Dúfam, že v taške nemáš prášky a nechceš mi ich ponúknuť. Ani sa nepokúšaj. Hľadala si si prácu stovky kilometrov od svojho predchádzajúceho života len preto, aby si naletela podvodníkom?“

Čušala ako voš pod chrastou a nepokúšala sa o žiadny argument. Zato mňa oblieval studený pot a pomyselne som si ťukala na čelo.

„Si horšia ako dôchodcovia, ktorí sa v dobrej viere nechali oklamať šmejdami. Koľko si investovala do toho svinstva?“ opýtala som sa s úškrnom na tvári.

Špúlila pery zo strany na stranu, potom si začala do nich hrýzť.

„Takže koľko? Päťsto eur?“ opýtala som sa posmešne.

„Tak nejako,“ vyslovila šeptom.

Bolo mi kadejako a mala som chuť rozosmiať sa. Začínala som mať pocit, že pri mne sedí naivná študentka, ktorá prišla z vidieka do veľkého mesta a netuší, ako to ešte chodí.

„Spomínala si, že keď si odchádzala od svojho drahého,“ neodpustila som si ironický podtón, „mala si na účte ledva liter. Prešlo niekoľko týždňov, do práškov si investovala päťsto eur, a hoci som nikdy nebola dobrá v matematike, viem si spočítať jeden plus jeden. Prenajala si si byt v novostavbe, lebo ty nevieš žiť ako normálni ľudia, musíš mať všetko drahé a luxusné. Alena, nemôžeš žiť nad pomery, keď na to nemáš!“

Každá intuitívna a normálna žena uhádne, čo nasledovala potom. Hurónsky plač. Zvalila sa do kolien, začala vzlykať a vydávať pritom čudné zvuky, akoby mali jelene svoju ruju.

Ešte toto mi chýbalo. Rada pomôžem svojej rodine, lebo viem, že sa to odo mňa vyžaduje. Každý máme svoje starosti a slabé chvíľky, závisí však len od nás, ako sa k nim postavíme a či máme záujem ich riešiť. Nehovorím, že ja podobné stavy nemávam. Najmä v najneoblúbenejší mesiac v roku, ktorý moja priateľka z vysokej školy nazvala obdobím temna. Odvtedy mám pred novembrom obrovský rešpekt.

Moja tetka však bola typ, ktorý všetko rieši emocionálne a hlučne. Jeden známy má na to krásny výraz: *Syndróm rodinnej hviezdy s potrebou vytvárania hlučnej aury okolo seba.* Má trefné poznámky a v každej situácii sa vie zachovať tak, aby to bolo najlepšie preňho i okolie. Toho známeho mám rada. Doma má síce stíhačku, ale ako kamarát stojí za to.

Nevedela som, či ju mám utešovať, či pomôže moja ruka na jej chrbte alebo ju mám nechať vyplakať sa. Nerada sa dostávam do situácií, ktoré si vyžadujú zachovať sa správne. *Čo znamená zachovať sa správne?*

Napokon zvíťazili emócie.

„Neboj sa, bude dobre, nič nie je také zlé, ako sa môže zdať na prvý pohľad,“ snažila som sa ju povzbudiť.

Je iné povzbudiť toho, ku komu mám citový vzťah, a iné človeka, ktorý rozmyšľa nezodpovedne a nedokáže niesť dôsledky svojich činov. Aj keď je to rodina.

„Aj ty ma máš za hlúpu,“ precedila pomedzi zuby.

„Nemám, ale nemôžeš byť ako malé dieťa.“

„Povedz mi, načo mi je takýto život?“

„Nato, aby si žila. Život je boj, jeden z najťažších. Čo si myslíš, že bude stále svietiť slnko?“

„Že to hovoríš akurát ty. Žiješ si ako v bavlnke, máš dobrého manžela a skvelú kariéru. Nemáš právo sa na nič sťažovať.“

„Nemám a ani sa nestážujem. Beriem život, ako príde, vážim si každý nový deň a snažím sa ho prežiť najlepšie, ako sa dá.“

„Blá, blá blá... Máš všetko a mne neostalo nič. Závidím ti a nebojím sa to povedať na plné ústa.“

„Alena, ty si úplne mimo reality. Vieš, čo je závisť? Obyčajná choroba neschopných. Patríš do kategórie ľudí, ktorí sa budú sťažovať, ako je im zle, no pritom nie sú schopní urobiť pre svoj rozvoj či napredovanie absolútne nič!“

„Ty si sa narodila pod šťastnou hviezdou a mne je dopriate asi len skapať.“

„Ty nie si normálna. Snažím sa ti pomôcť a jediné, na čo sa zmôžeš, je útok?“

Začínalo to vo mne vriieť a mala som chuť dobre ju prefackať. Aj napriek tomu, že som o generáciu mladšia. Sekundy plynuli a ja som v rýchlosti rozmýšľala, čo rozumné ešte dokážem vysloviť, aby sa na mne neodbavila úplne. Nanešťastie ma predbehla.

„Aj ja chcem mať skvelú kariéru a manžela, ktorý ma bude milovať.“

Pozrela som sa do neba a uvažovala, čo som komu urobila, že musím v taký krásny jesenný deň riešiť psychicky zlomenú tetku.

„Alena, všetko závisí len od teba. Ak máš sen, choď si za ním. Ak chceš spievať, spievaj. Zabudni na práškovú firmu a rieš veci, ktoré sú podstatné. Zmobilizuj sa a pre mňa, za mňa sa prihlás aj do speváckej súťaže, ale začni konať. Nikdy ti nič nepadne z neba. A prestaň sa konečne ľutovať. Sebaľútosť je jedna z najhorších emócií, aké poznám,“ vyplula som svoje slová na jeden dych.

„Už nemám peniaze, čo mám robiť?“

Opäť hlasno vzlykala, až som začala strácať trpezlivosť.

„Koľko potrebuješ?“

„Dve tisícky,“ precedila pomedzi slzy.

„Môžem ti požičať tisícku, viac sa nedá,“ povedala som znechutene a tušila som, že svoje peniaze už nikdy viac neuvidím.

„Si poklad,“ hodila sa mi okolo krku.

Toto divadlo ma prestávalo baviť, a tak som jej navrhla, že jej ich pošlem na účet. Po tomto výstupe som nemala záujem o ďalšie osobné stretnutie. Rozlúčila som sa s ňou a s kamennou tvárou som sa otočila na päte.

„A nezabudni mi poslať číslo na právniku,“ zakričala za mnou.

Zdvihla som ruku, že evidujem, ale viac som sa neotočila.

Domov som nešla autobusom, ale radšej som sa prešla pešo aj napriek tomu, že to bola dobrá polhodina cesty. Alena mi totálne vycicala energiu a ja som si ju musela niekde doplniť. Chcela som si užiť farby jesennej prírody, ktoré som tak neskutočne milovala, a s radosťou som ich aplikovala aj vo svojom šatníku. Posledné šatky, ktoré som vytvorila pre svoje okolie, zožali obrovský úspech. Boli ako najfarebnejší jesenný list. Stačil jediný pohľad a vyčarili vám úsmev na tvári. Šatky sú mojou veľkou pasiou. Mám ich desiatky a stále dokupujem nové a nové kusy. Posledný rok ich aj vyrábam, ale takmer všetky rozdám. Robí mi radosť vymýšľať inovatívne modely v rôznych farebných kombináciách. Vymýšľať, tvoriť a obdarúvať. Je to zaujímavý kolobeh, ktorý ma naplňa. Ventil, pri ktorom zabudnem na svoju prácu, mediálny tlak, svojho šéfa i starosti. Aj ja mám tie svoje, ale o nich som Alene nemohla povedať.

2. kapitola

Stále mi neschádzala z mysle a nedokázala som pochopiť jej myšlienkové pochody. Je skutočne taký slabý jedinec alebo len rada púta pozornosť na svoju osobu? Jej veta o závidi ma skutočne zabila. To, že človek je tvor závidlivý, už dávno viem. Odkedy som vyrástla a dozrievam, vnímam reakcie svojho okolia. Niekedy až príliš.

Mentalita nášho národa je zvláštna. Nieкто sa v sekunde dokáže na vás usmiať, a keď zájdete za roh, najradšej by vám vrazil dýku do chrbta. A to len preto, lebo sa vám darí a máte sa dobre. Stačí, že máte dom, nebodaj dve autá, zateplujete, idete na výlet, jedenkrát do roka na dovolenku a už sa im to nepáči. Čím menej o vás vedia, tým radšej si domýšľajú a dokážu vykonštruovať také nezmyselnosti, že neviete, či sa máte smiať alebo plakať. Keď sa vám podarí nebodaj niečo, čo vybočuje z bežného chodu diania a stereotypného zmýšľania vášho okolia, už ste persona non grata. Vy však netušíte, čo je úspech a sláva. A oni netušia, koľko úsilia, odriekania a vydretých hodín je za tým. Vidia len to svoje a nemá zmysel presviedčať ich o opaku. Aj v tom zbožňujem svojho manžela. Jeho teória *na blbú otázku, blbá odpoveď* sa mimoriadne osvedčila v praxi. Snažím sa ju aplikovať, ale ešte mi to nejde. Azda časom.

Na Slovensku sa inakosť nenosí. Rokmi overenými skúsenosťami s ľuďmi som dospela k názoru, že náš národ má také skostnatené zmýšľanie, že budú mať čo robiť i naše pravnúčatá, aby s tým niečo urobili. Ak sa im to vôbec podarí.

Čerstvý vzduch zabral. Dostatočne som si vyvetrala hlavu a nemala som ambície vnášať svoje myšlienkové úvahy do príbytku a zamorovať územie, ktoré patrilo iba mne a môjmu manželovi. Ten sa síce vyhrieval vo vzdialených Spojených arabských emirátoch, ale občas trpel. Nemohol si užiť krajinu, tak ako si naplánoval. V horúcom mori, ktoré pripomínalo skôr moč ako pravé osvieženie, sa kúpал iba raz. Služobná cesta sa nie nadarmo volá služobná. Namiesto radovánok sa klepal v dvadsaťstupňovej klimatizácii a na slnku bolo dobrých štyridsať. Každý večer sme si poctivo skajpovali, vymenili si postrehy bežného dňa a obaja sme boli spokojní. Chýbalo nám jediné. Dieťa, po ktorom sme tak veľmi túžili. Pokúšali sme sa oňho niekoľko rokov, ale stále bez úspechu. Boli sme na to až priveľmi zameraní. Ako sa hovorí, keď si niečo veľmi želáš, spojí sa celý vesmír, aby sa tvoje sny naplnili. V našom prípade to však akosi neplatilo. Až priveľmi sme tlačili na pílu, a to bol trest za našu snahu.

Pozrela som sa von z okna a zacítila som známy zápach. Začalo sa stmievať, a tak som vyniesla smeti, ktoré sa nzbierali za niekoľko dní. Pri jednom kontajneri stál nepríjemný sused, pri druhom občan bez domova, ktorý na mňa ceril zuby a čakal, čo mu nesiem na večeru. Na rozdiel od suseda, ktorý ma patrične odignoroval a robil to zakaždým po mojom mediálnom výstupe v televízii, sa bezdomovec aspoň slušne pozdravil. Niektorí ľudia neznesú ani fakt, že

si robíte len svoju prácu, a dávajú vám to pocítiť aj takým-to spôsobom. Typické slovenské. Cielene mi zabuchol dvere nášho vchodu pred nosom, ale nevytočilo ma to. Urobil to už niekoľkokrát, a tak som mu v mysli zaželala všetko dobré a namiesto stredného prsta som sa sama pre seba zasmiala. Kedysi som bola poriadna nerváčka, ale dnes ma „to typické slovenské“ na rozdiel od iných ľudí nevytáča.

Večer som mala iba sama pre seba. Manžel mi doma síce chýbal, ale nie až tak, aby som sa z toho zosypala a nedokázala si urobiť vlastný program. Bola som zvyknutá na jeho služobné cesty a zakaždým som sa ne tešila. Taká malá slávnosť. Dni o mne a štyroch stenách navôkol. Príjemná psychohygiena, keď nemusím odpovedať na otázky a jediným večerným majiteľom diaľkového ovládača som ja.

Vybrala som vizitkár a vyhľadala som kontakt na právnička, ktorý som slúbila Alene. Pre istotu som mu v predstihu cinkla, aby bol pripravený na zjav, ktorý sa k nemu dovalí.

„Čau, starý, prepáč, že tak neskoro, ale mám pre teba prípad.“

„Čau, stará, daj.“

„Naša rodinná hviezda sa chce dať rozviesť so svojim manželom.“

„Ktooo?“

„Moja tetka, päťdesiat rokov, značka – psychicky labilná.“

„Čo za to?“

„Zabudni!“

Musela som ho odpinkať, lebo to bol jeden z najväčších donchuanov, akých v okolí poznám. Ani môj manžel ho nemal rád.

„Pekná?“